Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 12. oktobra 2016*

„Predhodno odločanje — Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah — Uredba (ES) št. 44/2001 — Člen 6, točka 3 — Pojem ‚nasprotna tožba‘ — Tožba zaradi neupravičene obogatitve — Plačilo zneska, dolgovanega na podlagi razveljavljene sodne odločbe — Časovna uporaba“

V zadevi C-185/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Vrhovno sodišče (Slovenija) z odločbo z dne 15. januarja 2015, ki je prispela na Sodišče 22. aprila 2015, v postopku

Marjan Kostanjevec

proti

F&S Leasing GmbH,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi L. Bay Larsen, predsednik senata, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (poročevalec) in D. Šváby, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za F&S Leasing GmbH M. Rihtar in B. Potočan, odvetnika,

— za slovensko vlado T. Mihelič Žitko, agentka,

— za špansko vlado M. J. García-Valdecasas Dorrego, agentka,

— za Evropsko komisijo M. Wilderspin in M. Žebre, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 2. junija 2016

izreka naslednjo

* Jezik postopka: slovenščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 5, točka 1, člena 6, točka 3, in člena 15(1) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Marjanom Kostanjevcem, ki ima stalno prebivališče v Sloveniji, in družbo F&S Leasing GmbH (v nadaljevanju: F&S), ki ima statutarni sedež v Avstriji, zaradi neizpolnitve pogodbe o finančnem lizingu.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Iz uvodne izjave 2 Uredbe št. 44/2001 je razvidno, da je zaradi nemotenega delovanja notranjega trga njen namen uvesti „določb[e] za poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter za poenostavitev formalnosti, s ciljem hitrega in enostavnega priznanja ter izvršitve sodnih odločb držav članic, ki jih zavezuje ta uredba“.

4 V uvodnih izjavah od 11 do 13 in 15 te uredbe je navedeno:

„(11) Pravila o pristojnosti morajo biti čimbolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca, pri čemer mora taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta pravde ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti je treba stalno prebivališče [sedež] pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.

(12) Poleg stalnega prebivališča toženca mora obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki je v interesu ustreznosti sodnega varstva.

(13) Šibkejša stranka mora biti v zvezi z zavarovanjem, potrošniškimi pogodbami in zaposlitvijo zaščitena s pravili o pristojnosti, ki so za varstvo njenih pravic ugodnejša od splošnih pravil.

[…]

(15) V interesu ustreznega sodnega varstva je treba čimbolj zmanjšati možnost sočasnih postopkov in zagotoviti, da v dveh državah članicah niso izdane nezdružljive sodne odločbe. […]“

5 Pravila o pristojnosti, ki so uvedena s to uredbo, so zajeta v njenem poglavju II. To poglavje med drugim vključuje oddelke 1, 2 in 4, ki so naslovljeni „Splošne določbe“, „Posebna pristojnost“ in „Pristojnost za potrošniške pogodbe“.

6 Člen 2(1) Uredbe št. 44/2001, ki je uvrščen v oddelek 1 navedenega poglavja, določa:

„Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.“

7 Člen 3(1) te uredbe, ki je prav tako uvrščen v ta oddelek, določa:

„Osebe s stalnim prebivališčem v državi članici so lahko tožene pred sodišči druge države članice samo na podlagi pravil, opredeljenih v oddelkih od 2 do 7 tega poglavja.“

8 Člen 5 navedene uredbe, ki spada v oddelek 2 navedenega poglavja II, določa:

„Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:

1. (a) v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji pred sodiščem v kraju izpolnitve zadevne obveznosti;
   (b) za namene te določbe in razen, če ni drugače dogovorjeno, je kraj izpolnitve zadevne obveznosti:

   — v primeru prodaje blaga kraj v državi članici, kamor je bilo v skladu s pogodbo blago dostavljeno ali bi moralo biti dostavljeno,

   — v primeru opravljanja storitev kraj v državi članici, kjer so bile v skladu s pogodbo storitve opravljene ali bi morale biti opravljene;
   (c) če se ne uporabi pododstavek (b), potem se uporabi pododstavek (a);

[…]“

9 Na podlagi člena 6, točka 3, iste uredbe, ki prav tako spada v navedeni oddelek 2, je lahko oseba s stalnim prebivališčem v državi članici tožena tudi, „če gre za nasprotno tožbo, ki izhaja iz iste pogodbe ali dejstev, na kater[ih] je temeljila prvotna tožba, pred sodiščem, kjer je v teku prvotni postopek“.

10 Člen 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001, ki je uvrščen v oddelek 4 istega poglavja II, določa:

„V zadevah v zvezi s pogodbami, ki jih sklene oseba – potrošnik – za namen, za katerega se šteje, da je izven njegove poklicne ali pridobitne dejavnosti, se pristojnost določi v skladu s tem oddelkom brez poseganja v člen 4 in v peto točko člena 5:

[…]

(c) v vseh drugih primerih, če je bila pogodba sklenjena z osebo, ki opravlja gospodarsko ali poklicno dejavnost v državi članici, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, ali če na kakršen koli način usmerja to svojo dejavnost v to državo članico ali v več držav, vključno s to državo članico, pogodba pa spada v okvir te dejavnosti.“

11 Člen 16 te uredbe določa:

„1. Potrošnik lahko sproži postopek zoper drugo pogodbeno stranko bodisi pred sodišči v državi članici, v kateri ima ta stranka stalno prebivališče, ali pred sodišči kraja, kjer ima potrošnik stalno prebivališče.

2. Druga pogodbena stranka lahko sproži postopek zoper potrošnika samo pred sodišči države članice, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče.

3. Ta člen ne vpliva na pravico do vložitve nasprotne tožbe pred sodiščem, kjer je v skladu s tem oddelkom v teku prvotni postopek.“

12 Člen 30 navedene uredbe določa:

„Za namene tega oddelka se šteje, da je sodišče začelo postopek:

1. v trenutku, ko je pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje vloženo na sodišču, pod pogojem, da tožnik kasneje ni opustil dejanj, ki bi jih moral opraviti v zvezi z vročitvijo pisanja tožencu; ali

2. če je treba vročiti pisanje še pred vložitvijo na sodišče, v trenutku, ko ga prejme organ, ki je odgovoren za vročitev, pod pogojem, da tožnik kasneje ni opustil dejanj, ki bi jih moral opraviti v zvezi z vložitvijo pisanja na sodišče.“

13 Člen 66 iste uredbe, ki spada v poglavje VI te uredbe, naslovljeno „Prehodne določbe“, določa:

„1. Ta uredba se uporablja samo za pravne postopke, ki so bili začeti, in za listine, ki so bile uradno sestavljene ali registrirane kot javne listine po tem, ko je ta uredba začela veljati.

2. Če pa je bil postopek v državi članici izvora začet pred začetkom veljavnosti te uredbe, se sodne odločbe, izdane po tem dnevu, priznajo in izvršijo v skladu s poglavjem III:

(a) če je bil postopek v državi članici izvora začet po začetku veljavnosti Bruseljske ali Luganske konvencije tako v državi članici izvora kot v zaprošeni državi članici;

(b) v vseh drugih primerih, če je bila pristojnost določena v skladu s pravili iz poglavja II ali iz konvencije, sklenjene med državo članico izvora in zaprošeno državo članico, ki je veljala v času začetka postopka.“

Slovensko pravo

14 Člen 183 Zakona o pravdnem postopku glede nasprotne tožbe določa:

„Tožena stranka lahko vloži do konca glavne obravnave pred sodiščem pri istem sodišču nasprotno tožbo:

1. če je zahtevek nasprotne tožbe v zvezi s tožbenim zahtevkom ali

2. če se zahtevek tožbe in zahtevek nasprotne tožbe lahko pobotata ali

3. če se z nasprotno tožbo zahteva ugotovitev kakšne pravice ali pravnega razmerja, od katerih obstoja ali neobstoja je v celoti ali deloma odvisna odločba o tožbenem zahtevku.

Nasprotna tožba se ne more vložiti, če je za zahtevek iz nasprotne tožbe stvarno pristojno drugo sodišče ali če je za odločanje o zahtevku nasprotne tožbe predpisana druga vrsta postopka.

Nasprotna tožba se lahko vloži tudi, če mora o zahtevku iz nasprotne tožbe soditi isto sodišče v drugi sestavi.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

15 Družba F&S s statutarnim sedežem v Avstriji je 14. januarja 1994 z M. Kostanjevcem sklenila pogodbo o finančnem lizingu. Zaradi neplačila zapadlih mesečnih obrokov iz te pogodbe je družba F&S 26. oktobra 1995 s predlogom za izvršbo na podlagi verodostojne listine od M. Kostanjevca terjala

plačilo zneska 16.692,22 EUR. V skladu z nacionalno zakonodajo je M. Kostanjevec zoper ta predlog za izvršbo vložil ugovor pri Okrožnem sodišču na Ptuju (Slovenija), zaradi česar se je postopek na podlagi navedenega predloga za izvršbo nadaljeval v pravdi.

16 Navedeno sodišče je s sodbo z dne 28. aprila 2004 M. Kostanjevcu naložilo plačilo zneska 16.692,22 EUR, skupaj s pogodbenimi obrestmi in stroški postopka.

17 Sodba sodišča prve stopnje z dne 28. aprila 2004 je s sodbo Višjega sodišča v Mariboru (Slovenija) z dne 11. aprila 2006, s katero je bila pritožba M. Kostanjevca zavrnjena, postala pravnomočna in izvršljiva.

18 M. Kostanjevec je zoper to sodbo vložil revizijo pri predložitvenem sodišču, in sicer Vrhovnem sodišču (Slovenija). Še preden je to sodišče odločilo o tem pravnem sredstvu, sta družba F&S in M. Kostanjevec 31. julija 2006 sklenila zunajsodno poravnavo, s katero sta se dogovorila, da bo M. Kostanjevec najpozneje do 30. avgusta 2006 plačal glavnico v znesku 16.692,22 EUR ter pravdne in izvršilne stroške.

19 Predložitveno sodišče je s sklepom z dne 9. julija 2008 sodbo Okrožnega sodišča na Ptuju z dne 28. aprila 2004 in sodbo Višjega sodišča v Mariboru z dne 11. aprila 2006 razveljavilo ter zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje.

20 Po vrnitvi zadeve v novo sojenje je M. Kostanjevec pri Okrožnem sodišču na Ptuju vložil nasprotno tožbo, s katero je od družbe F&S zahteval vračilo zneska 18.678,45 EUR, ki ustreza znesku, ki ga je 30. avgusta 2006 plačal na podlagi poravnave, ki jo je s to družbo sklenil 31. julija 2006, skupaj z zamudnimi obrestmi.

21 Okrožno sodišče na Ptuju je po izvedenem novem sojenju s sodbo z dne 4. novembra 2009 tožbo družbe F&S za plačilo zavrnilo in ugodilo nasprotni tožbi M. Kostanjevca z obrazložitvijo, da zadnjenavedeni ni prejel predmeta pogodbe o lizingu, zaradi česar družba F&S ni izpolnila svoje pogodbene obveznosti izročitve predmeta lizinga.

22 Družba F&S je to sodbo izpodbijala pri Višjem sodišču v Mariboru, ki je s sodbo z dne 31. marca 2010 presodilo, da nasprotna tožba M. Kostanjevca ni dopustna, ker „sta tožbena zahtevka v takšni medsebojni odvisnosti, da se izključujeta“. To sodišče je sicer menilo, da so slovenska sodišča pristojna na podlagi člena 15(1)(b) Uredbe št. 44/2001.

23 Zoper to zadnjo sodbo, na podlagi katere je prvostopenjska sodba postala pravnomočna, je bila pri predložitvenem sodišču ponovno vložena revizija, ki se je nanašala na vprašanje pristojnosti slovenskih sodišč za odločanje o nasprotni tožbi. Družba F&S meni, da pogoji za nasprotno tožbo niso izpolnjeni in da enako velja za uporabo pravil o pogodbah, ki jih sklenejo potrošniki, saj spor iz postopka v glavni stvari ne izhaja niti iz pogodbe o finančnem lizingu niti iz potrošniške pogodbe, temveč gre, nasprotno, za zahtevek zaradi neupravičene obogatitve.

24 V teh okoliščinah je Vrhovno sodišče prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba pojem nasprotne tožbe v smislu 3. točke 6. člena Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da zajema tudi tožbo, ki je bila kot nasprotna tožba po nacionalnem pravu vložena potem, ko je bila v revizijskem postopku razveljavljena pravnomočna in izvršljiva sodba v postopku po prvotni tožbi toženca in je bila ta ista zadeva vrnjena sodišču prve stopnje v novo sojenje, tožnik pa s svojo nasprotno tožbo na obogatitveni podlagi zahteva vračilo zneska, ki ga je bil dolžan plačati po razveljavljeni sodbi iz postopka po prvotni tožbi toženca?

2. Ali je treba pojem ‚zadeva v zvezi s potrošniško pogodbo' iz 1. točke 15. člena Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da zajema tudi situacijo, ko potrošnik tožbo, s katero uveljavlja zahtevek zaradi neupravičene obogatitve, vlaga kot nasprotno tožbo po nacionalnem pravu v zvezi s prvotno tožbo, pri kateri pa gre za zadevo v zvezi s potrošniško pogodbo v smislu navedene določbe Uredbe št. 44/2001, tožnik – potrošnik pa z njo zahteva vračilo zneska, ki ga je bil dolžan plačati po (kasneje) razveljavljeni sodbi iz postopka po prvotni tožbi toženca, torej vračilo zneska, ki izhaja iz zadeve v zvezi s potrošniško pogodbo?

3. Če pristojnosti v opisanem primeru ni mogoče opreti ne na pravila o pristojnosti za nasprotno tožbo niti na pravila o pristojnosti za potrošniške pogodbe, pa se postavlja še vprašanje:
   (a) ali je treba pojem ‚zadeva v zvezi s pogodbo' iz 1. točke 5. člena Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da zajema tudi tožbo, s katero tožnik uveljavlja zahtevek zaradi neupravičene obogatitve, vlaga pa jo kot nasprotno tožbo po nacionalnem pravu v zvezi s prvotno toženčevo tožbo, ki se nanaša na pogodbeno razmerje med strankama, predmet zahtevka zaradi neupravičene obogatitve pa je vračilo zneska, ki ga je bil dolžan plačati po (kasneje) razveljavljeni sodbi iz postopka po prvotni tožbi toženca, torej vračilo zneska, ki izhaja iz zadeve v zvezi s pogodbo;

   in če je na prejšnje vprašanje mogoče odgovoriti pritrdilno, še vprašanje:
   (b) ali je v opisanem primeru pristojnost po kraju izpolnitve v smislu 1. točke 5. člena Uredbe št. 44/2001 treba presojati glede na pravila, ki veljajo za izpolnitev obveznosti iz zahtevka zaradi neupravičene obogatitve?“

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

25 Evropska komisija v pisnem stališču trdi, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe nedopusten. Opozarja, da se v skladu s členom 66(1) Uredbe št. 44/2001 določbe te uredbe uporabljajo zgolj za pravne postopke, ki so bili začeti po tem, ko je ta uredba začela veljati. V primeru Republike Slovenije naj bi se zato te določbe uporabljale na ozemlju te države članice šele po njenem pristopu k Evropski uniji, to je po 1. maju 2004.

26 Po mnenju Komisije naj bi se postopek v glavni stvari, ki še poteka, če se šteje za nadaljevanje postopka, ki se je začel na podlagi predloga za izvršbo družbe F&S z dne 26. oktobra 1995, očitno začel precej pred začetkom veljavnosti Uredbe št. 44/2001 v Sloveniji. Ta uredba naj bi se lahko uporabila le, če bi se tožba M. Kostanjevca za vračilo zneska, ki ga je plačal na podlagi poravnave, ki jo je z družbo F&S sklenil 31. julija 2006 na podlagi sodbe, ki je bila pozneje razveljavljena, štela za „pravni postopek“ v smislu člena 66(1) Uredbe št. 44/2001.

27 Kot pa je generalna pravobranilka navedla v točki 34 sklepnih predlogov, je treba tožbo za vračilo, vloženo v okviru nove presoje prvotne tožbe zaradi razveljavitve pravnomočne odločbe, izdane na podlagi te tožbe, opredeliti za „pravni postopek“ v smislu člena 66(1) Uredbe št. 44/2001.

28 Čeprav se rešitve, ki so sprejete v nacionalnem pravu držav članic, lahko razlikujejo glede načina izvajanja načela pravnomočnosti, dejstvo, da v skladu z upoštevnimi nacionalnimi postopkovnimi pravili taka sodna odločba postane pravnomočna, zadostuje za ugotovitev, da poznejši zahtevek, s katerim se sodno uveljavlja pravica zaradi neupravičene obogatitve zoper nasprotno stranko, spada v pojem „pravni postopek“ v smislu te določbe.

29 Dalje, glede časovne uporabe Uredbe št. 44/2001 v postopku v glavni stvari je iz spisa, predloženega Sodišču, razvidno, da se vsa vprašanja, postavljena v predlogu za sprejetje predhodne odločbe, nanašajo na sodni postopek zaradi neupravičene obogatitve, ki ga je M. Kostanjevec začel leta 2008, zaradi česar tak postopek spada na časovno področje uporabe Uredbe št. 44/2001.

30 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

31 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 6, točka 3, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da je sodišče, ki je s to določbo določeno za obravnavo nasprotne tožbe, pristojno za odločanje o taki tožbi za vračilo zneska, dogovorjenega v okviru zunajsodne poravnave, zaradi neupravičene obogatitve, če je ta tožba vložena med novim sodnim postopkom med istima strankama po razveljavitvi sodne odločbe, s katero je bilo odločeno o prvotni tožbi med njima in na podlagi katere je bila ta zunajsodna poravnava izvršena.

32 V zvezi s tem je treba po eni strani opozoriti, da je Sodišče v točki 12 sodbe z dne 13. julija 1995, Danværn Production (C-341/93, EU:C:1995:239), pojem „nasprotna tožba“ v smislu člena 6, točka 3, Uredbe št. 44/2001 že razložilo tako, da v bistvu velja za zahtevek za ločeno sodno odločitev zoper tožečo stranko, s katerim se lahko po potrebi zahteva tudi višji znesek od tistega, ki ga zahteva tožeča stranka, in pri katerem se lahko vztraja, tudi če je tožba tožeče stranke zavrnjena.

33 Kot je generalna pravobranilka navedla v točki 39 sklepnih predlogov, je v nasprotni tožbi torej treba postaviti zahtevek za ločeno sodno odločitev, ki ga je mogoče razmejiti od zahtevka tožeče stranke.

34 V okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, je tožba za vračilo plačila, opravljenega na podlagi prvotne sodne odločbe še pred njeno razveljavitvijo, samostojni zahtevek lizingojemalca za ločeno obsodbo lizingodajalca, in sicer za vračilo neupravičeno plačanega zneska. Tak zahtevek torej ni samo obramba proti tožbi za plačilo, ki jo je vložila nasprotna stranka v postopku.

35 Po drugi strani člen 6, točka 3, Uredbe št. 44/2001 zahteva tudi, da nasprotna tožba „izhaja iz iste pogodbe ali dejstev, na kater[ih] je temeljila prvotna tožba“.

36 Kot je generalna pravobranilka navedla v točki 43 sklepnih predlogov, je treba ta izraz razlagati avtonomno, ob upoštevanju ciljev Uredbe št. 44/2001.

37 V zvezi s tem je treba navesti, da posebna sodna pristojnost za odločanje o nasprotni tožbi v interesu učinkovitega izvajanja sodne oblasti strankam omogoča, da lahko o vseh njihovih vzajemnih zahtevkih, ki imajo skupen izvor, odloči isto sodišče v istem postopku. S tem se preprečijo odvečni in številni postopki.

38 V okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, je treba šteti, da nasprotna tožba za vračilo zneska zaradi neupravičene obogatitve izhaja iz pogodbe o lizingu, na kateri je temeljila prvotna tožba lizingodajalca. Do zatrjevane obogatitve v višini zneska, plačanega na podlagi sodbe, ki je bila v vmesnem času razveljavljena, namreč ne bi prišlo, če ne bi bilo navedene pogodbe.

39 Zato je treba šteti, da v takih okoliščinah nasprotna tožba za vračilo zneska zaradi neupravičene obogatitve izhaja – v smislu člena 6, točka 3, Uredbe št. 44/2001 – iz pogodbe o lizingu, ki sta jo sklenili stranki iz postopka v glavni stvari.

40 Glede na navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 6, točka 3, Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da je sodišče, ki je s to določbo določeno za obravnavo nasprotne tožbe, pristojno za odločanje o taki tožbi za vračilo zneska, dogovorjenega v okviru zunajsodne poravnave, zaradi neupravičene obogatitve, če je ta tožba vložena med novim sodnim postopkom med istima strankama po razveljavitvi sodne odločbe, s katero je bilo odločeno o prvotni tožbi med njima in na podlagi katere je bila ta zunajsodna poravnava izvršena.

Drugo in tretje vprašanje

41 Ker je v skladu z odgovorom na prvo vprašanje v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, pristojno sodišče, ki je s členom 6, točka 3, Uredbe št. 44/2001 določeno za obravnavo nasprotne tožbe, in ker lahko predložitveno sodišče na podlagi tega odgovora ugotovi sodno pristojnost, na drugo in tretje vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

42 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člen 6, točka 3, Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da je sodišče, ki je s to določbo določeno za obravnavo nasprotne tožbe, pristojno za odločanje o taki tožbi za vračilo zneska, dogovorjenega v okviru zunajsodne poravnave, zaradi neupravičene obogatitve, če je ta tožba vložena med novim sodnim postopkom med istima strankama po razveljavitvi sodne odločbe, s katero je bilo odločeno o prvotni tožbi med njima in na podlagi katere je bila ta zunajsodna poravnava izvršena.

Podpisi